

Bestræbelser for at komme paa Fode igen". Og saa kommer det næste — vi kunne godt læse lidt videre: „Hvad det andet Punkt angaar, Klagen over, at Sundhedsstyrelsen ikke er skreden ind mod Læge Johansen i Nysted, skal jeg bemærke, at der aldrig tidligere har været fremført nogen Klage over ham, der var kendt som en afholdt Læge paa Stedet, som man vel vidste tidligere havde været hengiven til Morfin, men som havde gennemgaaet en Afvænningskur og derefter i lang Tid havde været fri for denne Last“. Det staar Sp. 3226. Da saa den Sag mod Læge Johansen kom frem for Sundhedsstyrelsen — det er den første og eneste Sag, Sundhedsstyrelsen nogen Sinde har krævet anlagt mod en morfinistisk Læge —, og da den paagældende Læge havde tilstaaet, at han brugte et saa stort Kvantum Kokain, tror jeg det var, at intet normalt Menneske kunde taale det, saa hele Sundhedsstyrelsen blev entrüstet, for at bruge et tysk Ord, over, at han tog saa stort et Kvantum, som han tog paa det paagældende Tidspunkt, voterede det ærede Medlem, at der ikke var tilstrækkelig Grund til at anlægge Sag mod ham efter § 7. Retslægeraadet fandt ikke, der var tilstrækkelig Grund, de øvrige Medlemmer af Sundhedsstyrelsen vare af den Anskuelse, at der skulde anlægges Sag, det ærede Medlem dissenterede som eneste Medlem af Sundhedsstyrelsen, og Retslægeraadet fandt ikke aldeles tilstrækkelig Grund til at anlægge Sag. Jeg fulgte Sundhedsstyrelsens Majoritet, og den paagældende Sag verserer altsaa nu for Domstolene. Derfor maa det ærede Medlem undskyldte, at jeg ikke kan tage hans Udtalelse her i Dag om Morfinister og Morfinens Virkninger for gode Varer. Skulle vi tage hans Udtalelse fra den 25. Januar 1911 under Finanslovsforslagets første Behandling for god, eller skulle vi tage den fra i Dag? De stride for meget imod hinanden.

Det ærede Medlem og andre Medlemmer have udtalt en Ting, som jeg maa nedlægge den skarpeste Protest imod, da de ikke have det fjerneste at støtte sig til, nemlig: at jeg paa nogen Maade skulde ville lægge fjerneste Hindring i Vejen for en Undersøgelse mod de 3 Læger, som ere omtalte i disse Skrifter. Der er ikke det fjerneste, ikke det allerbitterste derom. Det eneste, der foreligger, er det, at Sundhedsstyrelsen har rettet en Anmodning til mig om at lade foretage Politiforhør; idet den vilde have anlagt Sag mod dem i Henhold

til § 7. Jeg har svaret Sundhedsstyrelsen noget, jeg har sagt før, naar vi have talt om den Ting, og det gentager jeg, at det har jeg ikke Ret til. Der staar nemlig i Loven af 30. April 1909, at det skal finde Sted i den borgerlige Retsplejes Former. Vil man anlægge en saadan Retssag mod de Læger, er det, jeg kan næsten sige, forbudt at gøre det under den kriminelle Retsplejes Former, det er udtrykkelig skrevet i Loven, at det skal ske under den borgerlige Retsplejes Former. Jeg ved — jeg kan ikke huske, om det var i Forhandlingerne paa Rigsdagen, eller om det var i Medicinalkommissionen, at det var fremme —, men jeg ved, at det var Hensigten, at man netop vilde have det i den civile Procesmaades Former. Og derfor har jeg ikke Lov til at gaa hen og holde Politiforhør i Henhold til § 7; men det er det eneste, jeg er bleven anmodet om af Sundhedsstyrelsen, og intet som helst andet. Og naar man saa i Sundhedsstyrelsens Skrivelse til mig skriver: „Jfr. Langhoff“, oplyste jeg Sundhedsstyrelsen om, hvad Grundlaget var for Undersøgelsen mod Langhoff; det var ikke i Henhold til § 7. I denne Sag er det første, man har at gøre, at spørge vedkommendes foresatte, og det har jeg gjort. Det begynder man med, naar der er en Autoritet, der hedder Karantænekommissionen. De kunne være sikre paa, at der skal ikke blive undladt noget som helst. Man har ikke Lov til paa nogen Maade at rette den Insinuation mod mig, at jeg ikke vil gøre, hvad jeg kan, for at faa Sagen mod disse Læger fuldstændig oplyst. Det kunne De være forvissede om, at jeg vil. Men naar nu det ærede Medlem spørger: Hvad skulle vi da gøre, da vil jeg svare, hvad jeg har sagt Masser af Gange: Gaa frem efter Lovens Bestemmelser, vi kunne ikke lave Loven om. Det nytter ikke, at Sundhedsstyrelsen siger, at Loven er daarlig, og derfor ville vi lave det paa en anden Maade, der mulig kunde være bedre. Men det er netop det, de faktisk gøre. De gøre det paa den Maade, at naar Loven siger — det staar i andet Stykke —: „Førend Lægeraadet gør Indstilling om Sagen, skal der gives den paagældende Adgang til skriftlig eller, hvis han ønsker det, mundtlig at give Forklaring til Raadet om Sagen i et i den Anledning afholdt Møde“, saa kan man ikke der tilsige Folk til Møde for at afgive Forklaring, men man kan meddele dem, hvad det er, der er Tale om, hvad det er